

Açılımın olmazsa olmazı Üstad Bediüzzaman'dır

✖ Şu anda gündemde olan “Demokratik Açılım” başlıklı mesele tartışılmaya devam ediyor. Ümidimiz ve temennimiz odur ki, milletimiz için en güzel ve hayırlı neticeyle neticelensin.

Fakat bu açılımın başarılı olması ve en güzel bir neticeye varması ancak “Bediüzzaman Said Nursî” faktörünü görmekle mümkün olacaktır. Sebebi şudur; defalarca yazılıp çizildi, söylendi. Bilhassa basınımızın yüz akı, medar-ı iftihar olan “Yeni Asya Gazetesi” köşelerinden sayısızca dile getirildi. Ve yine yazıyoruz ki; Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri asrımızın en büyük âlimi, hem en büyük müşidi, hem en büyük siyaset bilimcisi, hem en büyük hekimidir. Aynı zamanda en büyük hürriyetçi, en iyi cumhuriyetçi, en büyük vatanperverdir. Buna delil; hayatı, mücadelesi ve eserleridir. Bu vasıflarını altı bin küsur sayfalık “Risâle-i Nur” adlı muhteşem külliyyatını okuyup anlayan herkes kabul etmektedir. Dolayısıyla bu açılımın olmazsa olmazı Üstad Bediüzzaman’dır. Daha padişahlık dönemi yaşanırken o meşrûtiyetten bahsetmiştir. Ve hürriyetçiliği yaymaya çalışmıştır. Hürriyetle ilgili olarak “Faraza, şu devletin yarı milleti, pahasında verilse idi gene erzan ve zulmetle beraber yansa idi gene ucuz!”1 demiştir. Hem, “Ben ekmeksiz yaşarım hürriyetsiz yaşayamam”2 ve “Ben dindar bir cumhuriyetçiyim”3 ifadeleri serlevha olmuştur.

Gittikçe başımızı ağrıtan ve müzminleşen “Güneydoğu veya Kürt Meselesi”ne en mükemmel reçeteyi ya da kalıcı projeyi o sunmuştur. “Milliyetimiz bir vücuttur, ruhu İslâmiyet, akı Kur’ân ve imandır”4 ana başlığıyla ırkçılık hastalığını def edecek tedavi çarelerini ortaya koymuştur. “Bizim düşmanımız cehalet, zaruret, ihtilâftır. Bu üç düşmana karşı san’at, marifet, ittifak silâhı ile cihad edeceğiz”5 diyerek, başta cehalete, terörizme, ırkçılığa ve fakirliğe karşı; “Vicdanın ziyası ulum-u diniyedir. Aklın nuru fûnun-u medeniyedir, ikisinin imtizacıyla hakikat tecelli eder”6 sözüyle de çok büyük bir projesi olan “Medresetüzzehra” projesini sunmuştur.

Üstad Bediüzzaman, “Camî’ül-Ezher’in kız kardeşi olan, ‘Medresetüzzehra’ namıyla darülfünunu mutazammın pek âlî bir medresenin Bitlis’te ve iki refikasıyla Bitlis’in iki cenahı olan Van ve Diyarbekir’de tesisini isteriz. Emin olunuz, biz Kürtler başkalarına benzemiyoruz. Yakinen biliyoruz ki, içtimâî hayatımız Türklerin hayat ve saadetinden neş’et eder”7 sözleriyle projesinin anahatlarını çizmiştir. Evet, bu mükemmel “Bediüzzaman projesi” ilk etapta cehaleti, ırkçılığı ve fakirliği ortadan kaldıracaktır. Zaten şu andaki baş problemlerimiz de bunlardır.

Üstad Bediüzzaman, 1909’da Paris’te Şerif Paşa ile Ermeni heyeti baş murahhası Boğos Nubar Paşa arasında “Kürdistan ve Ermenistan” hakkında bir anlaşma yapıldığı haberi karşısında, “(Kürtler) Kürt vicdan-ı milliyesinin bu tarz tahassüsüne mugayir hareket eden zevâtı da tanımazlar. Ve (Kürtlerin) yegâne emelleri de vahdet-i dînî ve millîlerini muhafaza olduğundan...”8 ayrıca “Kürtler camia-i İslâmiyeden ayrılmaya asla tahammül edemezler. Bunun aksini iddia edenler, mutlaka makasid-ı mahsusa tahtında hareket eden ve Kürtlük namına söz söylemeye salâhiyettar olmayan beş-on kişiden ibarettir. (...) Kürtlük dâvâsı pek mânâsız bir iddiadır. Çünkü her şeyden evvel Müslümandırlar, hem de salâbet-i diniyeyi taassub derecesine isâl eden hakikî Müslümanlardan. (...) Binâenaleyh, Kürtleri Müslümanlıktan ayırmak isteyenler, esâsât-ı İslâmiyeye muhalif hareket ediyorlar. Fakat bunlar da kimlerdir? Bir-iki kulüpte toplanan beş-on kişiden ibaret. Hakikî Kürtler, kimseyi kendilerine vekil-i müdafî olarak kabul etmiyorlar. Onların vekili ve Kürtlük namına

söz söyleyecek, ancak Meclis-i Mebusan-ı Osmaniyedeki mebuslar olabilir”9 gibi ifadelerle Kürtçülük ve her türlü ırkçılığa karşı çok sağlam bir duruş sergileyerek, hür iradenin hâkim olduğu millet meclisini adres göstermiştir.

Eski Said olarak tarif ettiği o dönemde yazdığı makale ve eserleriyle büyük hizmetlerde bulunduğu gibi, günümüzde daha şiddetli olarak baş gösteren bu illetlere karşı o güzelim eserleri tazeliğini veya güncelliğini korumaktadır. Evet, “Mariz bir asrın, hasta bir unsurun, alîl bir uzvun reçetesi”10 de, “Azametli bahtsız bir kıt’anın, şanlı talisiz bir devletin, değerli sahipsiz bir kavmin reçetesi”11 de Bediüzzaman ve Risâle-i Nur’dadır. Üstad Bediüzzaman Hazretleri, Münâzarât adlı eserini “siyaset tabiplerine teşhis-i illete dair hizmetle muvazzaftır”12 yani ülke yönetimine talip olanlara hastalığı teşhis etmek hizmetiyle vazifelidir diye ikaz etmektedir. Bu itibarla, “Bediüzzaman ve Risâle-i Nur” gerçeğini sayın devletlilerimizin, etkili ve yetkili kişi ve kuruluşların görmek zarureti doğmuştur. Bediüzzaman Said Nursî üç devri yaşamış bir zat olarak, en iyi nabızı o tutmuştur. En sağlıklı analizi o yapmıştır. Dolayısıyla, en iyi çareyi ve çözümü de o sunmuştur.

Dünya yüzündeki en şiddetli ve dehşetli zaman, içerisinde yaşadığımız “âhırzaman”dır. Böyle bir zamanın devası da “Bediüzzaman”dır.

Evet, “nurdan zarar gelmez, gelirse huffâşa gelir, murdar şeylere gelir.”13

DİPNOTLAR:

1-Eski Said Dönemi Eserleri 207,

2-Tarihçe-i Hayat 718,

3-age.66-626,

4-Münazarat 240 (yeni tanzim),

5- Tarihçe-i Hayat 102,

6-Münazarat 305,

7-age.302,

8- Eski Said Dönemi Eserleri 107,

9-age.109,

10-Muhakemat 1,

11-Münazarat 1,

12-age.46,

13-age.47